

Arrest

nr. 128 792 van 4 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 18 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEEUWISSEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 18 september 2009 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 18.09.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het recht van verdediging *“door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.*

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, door te beweren dat er geen ernstig risico is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter af te wijzen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert zijn beslissing als volgt :

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepaling. "

De dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het rapport van de Arts Adviseur, waarin staat dat de aandoening geen gevaar is voor haar gezondheid of haar leven.

Bovenstaande elementen blijken absoluut onvoldoende om afwijzing van de aanvraag te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van de weigeringsbeslissing laat bijgevolg te wensen over.

Dokter Naftali verklaart in het door hem opgestelde medische attest dd. 12 mei 2011 dat verdere opvolging van verzoekende partij noodzakelijk is, eventueel met het ook op chirurgisch ingrijpen.

De medische tegenexpertise die in dit dossier gebeurde laat evenwel te wensen over. Volgens de arts van DVZ, die de patient niet gezien, noch onderzocht heeft, blijkt uit het medisch dossier geen graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM.

Uit de medische attesten blijkt echter dat het gaat om een ernstige aandoening die regelmatig dient opgevolgd te worden door een gespecialiseerde arts.

In Kameroen ontbreekt op veel plaatsen, ook in de grote steden, adequate gezondheidszorg en/of beschikbaarheid van medische hulpdiensten Een terugkeer, is dan ook onverantwoord. Een gebrek aan

adequate behandeling zou de gezondheid en -erger nog- het leven van verzoekende partij immers ernstig in gevaar brengen (toekomstgericht).

Verzoekende partij verwijst naar internationale rapporten met betrekking tot de gezondheidssituatie in het land van oorsprong, waaruit duidelijk blijkt dat de sanitaire en sociale situatie slecht is, en dat de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patient, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van een adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging, hospitalisatie, mantelzorg, ... absoluut ondermaats is.

Het lijdt dan ook geen twijfel dat de fysieke en psychische integriteit van verzoekende partij in gevaar is, én dat een terugkeer naar Kameroen in ernstige mate het risico inhoudt dat verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat het aangehaalde medisch probleem geen aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsvergunning gelet op het advies van de arts-adviseur van 18 september 2013.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De ambtenaar-geneesheer zette in zijn advies van 18 september 2013 het volgende uiteen :

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.07.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

-Dr. Van Gossum, een niet gedateerd attest, een ander attest dd. 29/10/2010 stelt dat betrokkene drager is van een chronische hepatitis B. Hiervoor waren er geen hospitalisaties nodig.

-24/09/2010, dr. Alard, er wordt een cyste vastgesteld van de linkerkwab van de schildklier, deze zal later weggenomen worden.

-Er worden verschillende bloedsuitslagen bijgevoegd die positief scoren voor hepatitis B.

-Op 15/03/2011 stelt dokter Debaugnies vast dat de betrokkene gedurende 14 dagen werkonbekwaam is. Er volgen nog enkele concentraties insipidus clinique in Brussel.

-29/03/2011, dr. Chantrain, goedaardige aandoening van de schildklier.

-12/05/2011, dr. Naftali, betrokkene is chronische drager van hepatitis B antistoffen en onderging op 16/03/2011 (dr. Rodriguez) een ingreep voor een goedaardige cyste van de linkerschildklierkwab. Verder waren er geen hospitalisaties nodig.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Bij deze 26-jarige man werd vastgesteld dat hij chronische drager was van hepatitis B antistoffen en hij onderging op 16/03/2011 (Dr. Rodriguez) een ingreep voor een goedaardige cyste van de linkerschildklierkwab. Verder waren er geen hospitalisaties nodig, er waren geen verwickelingen noch andere complicaties.

De verdere evolutie was banaal, zonder verdere verwickelingen noch complicaties, noch hospitalisaties. Ook zonder verdere behandeling is een gunstige evolutie hier de regel.

Er bestaat geen gevaar voor het leven, noch voor de fysieke gezondheidstoestand, noch op een vernederende of mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar zijn thuisland.

III. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.4. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.5. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij aangevoerde medische problematiek het voorwerp heeft uitgemaakt van een analyse door een ambtenaar-geneesheer. Deze arts oordeelde dat

verzoekende partij chronische drager was van hepatitis B antistoffen en dat hij een ingreep onderging voor een goedaardige cyste van de linkerschildklierkwab. Er waren verder geen hospitalisaties nodig noch waren er verwikkelingen noch complicaties. De verdere evolutie was banaal. Hij stelt vast dat ook zonder verdere behandeling een gunstige evolutie de regel is. Hij concludeerde dat er geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.6. Verzoekende partij verwijst naar het medisch attest van dr. Naftali van 12 mei 2011 waarin wordt verklaard dat verdere opvolging noodzakelijk is eventueel met het oog op een chirurgisch ingrijpen. Verzoekende partij meent dat het in casu gaat om een ernstige aandoening die regelmatig dient opgevolgd te worden door een gespecialiseerde arts. Een terugkeer zou het leven van verzoekende partij in gevaar brengen alsook een risico inhouden op onmenselijke behandeling bij gebrek aan adequate behandeling.

Uit lezing van voornoemd medisch attest kan de Raad slechts vaststellen dat er geen medische behandeling is en dat genoteerd werd dat een medische ingreep had plaatsgegrepen, met name, zoals de arts-adviseur terecht aangeeft, een ingreep voor een goedaardige cyste van de linkerschildklierkwab. Verder werd geattesteerd dat de noodzakelijke behandeling zes maanden in beslag zou nemen. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur meer dan twee jaar later op grond van de hem kenbaar gemaakte medische gegevens oordeelt dat er geen hospitalisaties nodig waren, noch dat er sprake was van verwikkelingen en complicaties en dat de verdere evolutie banaal was zodat ook zonder verdere behandeling er een gunstige evolutie is. Door louter te verwijzen naar voormeld medisch attest maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bevindingen van de arts-adviseur dienaangaande foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.7. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het feit dat zij niet onderzocht werd, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer "*zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...).*" De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Verzoekende partij is het oneens met de conclusie maar zoals reeds hoger gesteld onder punt 2.6. maakt zij hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

2.8. Nu duidelijk blijkt dat verzoekende partij kan terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf ook wanneer er aldaar geen behandeling voorhanden is, bestond er ook geen noodzaak tot verder onderzoek van de al dan niet aanwezigheid van deze behandeling in het land van herkomst of verblijf en is het betoog van de verzoekende partij dienaangaande dan ook niet dienstig.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet hun die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat de toestand van verzoekende partij kan verbeteren mits een goede behandeling en opvolging en dat verzoekende partij vermoedelijk zelfs kan genezen. Maar indien hij geen adequate behandeling zal krijgen, zal zijn toestand opnieuw verslechteren.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het medisch dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit zijn besloten tot ongegrondheid van de aanvraag 9ter en tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd en zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

De medische tegenexpertise liet te wensen over. Zonder grondig onderzoek wordt beslist dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel.

2.12. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER